Στὴν Ἰνδονησία ὑπάρχει ἕνα "νησὶ τοῦ Διαβόλου„

Βασανιστήρια καὶ "πλύση ἐγκεφάλου„

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἑκατοντάδες ἀποστεωμένοι ἄνθρωποι μὲ κουρελιασμένα ροῦχα βγῆκαν στὴ στεριὰ ἀπὸ δυὸ καράβια —ἐρείπια καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ περίμενε. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν νὰ δοῦν τὶς οἰκογένειές τους ἀπὸ τὸ 1965 γράφει ἡ ἐπιθεώρηση «Νιούσγουικ». Ἀπὸ τότε, δηλαδή, ποὺ ἡ ἰνδονησιακὴ κυβέρνηση γέμισε τὰ νησιὰ μὲ φυλακές καὶ μὲ στρατόπεδα ἐξορίας.

Τὰ δύο καράβια μετέφεραν τὴν πρώτη δόση τῶν 10.000 πολιτικῶν κρατουμένων ποὺ ἡ κυβέρνηση τῆς Τζακάρτα ἀποφάσισε πρόσφατα νὰ ἀπελευθερώσει. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ ἀπὸ τὸ Μπουρού, τὸ «νησὶ μὲ τοὺς κροκοδείλους», στὴ Σουραμπάγια, πέθανε ἕνας, καὶ μετὰ τὴν ἄφιξη ἄλλος ἕνας, ἀπὸ τοὺς πρώην κρατουμένους. Αὐτοὶ ποὺ ἐπέζησαν ἔμοιαζαν ἄρρωστοι, γερασμένοι καὶ ἀβέβαιοι γιὰ τὸ μέλλον τους. «Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδωσαν», εἶπε ἕνας, «δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ δανεικὴ ἐλευθερία. Μποροῦν νὰ μᾶς τὴν ξαναπάρουν, ὁποτεδήποτε θελήσουν».

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔφτασαν στὴ Σουραμπάγια γυρίζουν ἀπὸ τὴν κόλαση. Δώδεκα χρόνια τώρα οἱ φῆμες γύρω ἀπὸ τὶς ἀπάνθρωπες συνθῆκες κράτησης στὶς φυλακὲς τοῦ Μπουροὺ ὀργίαζαν. Οἱ ἰνδονησιακὲς ἀρχές, ἀρνούμενες τὶς κατηγορίες, κάλεσαν μιὰ ὁμάδα δημοσιογράφων νὰ παρακολουθήσει τὴν ἀποφυλάκιση τῶν κρατουμένων τοῦ Μπουρού. Αὐτά, ὡστόσο, ποὺ εἶδαν καὶ ἄκουσαν οἱ δημοσιογράφοι ἐπιβεβαιώνουν πολλὲς ἀπὸ τὶς φῆμες ποὺ ἔχουν ἀκουστεῖ γιὰ τὸ Μπουρού.

Ἄνδρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας φώναζαν τὰ ὀνόματα τῶν κρατουμένων μὲ τὸν τηλεβόα, καρφίτσωναν ἐτικέτες στὰ πουκάμισά τους καὶ τοὺς φόρτωναν σὲ βάρκες μὲ κατεύθυνση τὸ χωριὸ Νάμλεα. Ἐκεῖ συγκέντρωσαν τοὺς κρατούμενους σ' ἕνα γήπεδο ποδοσφαίρου καὶ τοῦς μοίρασαν τυπωμένα φυλλάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ κρατούμενοι διάβασαν φωναχτὰ ἕναν ὅρκο νομιμοφροσύνης πρὸς τὸν πρόεδρο Σουχάρτο ἀποκήρυξαν τὸν Μαρξισμὸ—Λενινισμό, ὁρκίστηκαν νὰ δέχονται κάθε ἐνέργεια ποὺ θὰ ἀναλαμβάνει ἐναντίον τους ἡ κυβέρνηση σὰν ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀσφάλεια καὶ ὑποσχέθηκαν ὅτι δὲν θὰ μηνύσουν κανέναν γιὰ τὴν πολύχρονη κράτησή τους χωρὶς δίκη.

Μακριὰ ὅμως ἀπὸ τὰ ἀφτιὰ τῶν φρουρῶν τους, οἱ κρατούμενοι μπόρεσαν νὰ μιλήσουν γιὰ ἕνα σωρὸ βαρβαρότητες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ συχνὸ ἄγριο ξύλο, μὲ τὰ κοντάκια τῶν τουφεκιῶν. Κάποιος κρατούμενος, εἶπαν, αὐτοκτόνησε μετὰ τὸ βιασμὸ τῆς κόρης του ἀπὸ τοὺς φρουροὺς. Ὁρισμένοι παραπονέθηκαν γιὰ τὶς ἀτέλειωτες ὧρες ἐργασίας κάτω ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο. «Τὸ χῶμα ἐδῶ», εἶπε ἕνας, «δὲν βγάζει τίποτα. Γιὰ νὰ φᾶμε ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ καλλιεργοῦμε». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κρατούμενους εἶπαν ὅτι ζοῦσαν μὲ 200 γραμμάρια ρύζι καὶ χορταρικὰ τὴν ἡμέρα.

Τὸ 1973, 40 κρατούμενοι ἀποπειράθηκαν νὰ δραπετεύσουν, ἀπὸ τὸ Μπουρού. Κατὰ τὸν ἀντισυνταγματάρχη Καρυόνο, διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου, οἱ δεκαεννιὰ βρέθηκαν στὴ ζούγκλα πεθαμένοι ἀπὸ τὴν πείνα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν φαγωθεῖ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους. Οἱ ὑπόλοιποι 21 ἐπέστρεψαν στὸ στρατόπεδο. Ὁ Καρυόνο εἶπε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα σχετικὰ μὲ δολοφονίες κρατουμένων ἀπὸ τοὺς φρουρούς, οἱ κάτοικοι ὅμως τοῦ Νάμλεα ὑποστηρίζουν ὅτι ἕξη τουλάχιστον, ἀπ' ὅσο ξέρουν, κομμουνιστὲς κρατούμενοι ἔχουν δολοφονηθεῖ.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κρατούμενους ποὺ ἀποφυλακίστηκαν τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶναι ἡλικίας πάνω ἀπὸ 50 ἐτῶν καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ φυματίωση ἢ ἄλλες ἐξίσου σοβαρὲς ἀσθένειες. Γιὰ τὴ μεταφορὰ ὁρισμένων χρειάστηκε νὰ χρησιμοποιηθοῦν φορεῖα. «Ἡ κυβέρνηση ξέρει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι πολὺ γέροι καὶ πολὺ ἄρρωστοι γιὰ νὰ μποῦν σὲ ὁποιαδήποτε πολιτικὴ περιπέτεια, ὅταν ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι στὴν Ἰάβα», εἶπε κάποιος ἀξιωματοῦχος τοῦ στρατοπέδου. Γιὰ νὰ μείνουν ὅμως μακριὰ ἀπὸ κάθε τέτοιο πειρασμό, οἱ «ἀποφυλακισθέντες» θὰ παραμείνουν σέ κατ' οἶκον κράτηση γιὰ μιὰ περίοδο ἕξη μηνῶν καὶ μετὰ θὰ ζοῦν ὑπὸ περιορισμὸ στὰ χωριά τους.

Οἱ κρατούμενοι δέβαια ποὺ ἔμειναν στὸ στρατόπεδο, ἀντιμετωπίζουν ἕνα πολὺ χειρότερο μέλλον. Ὁ πρώην ἐκδότης τῆς ἀριστερῆς ἐφημερίδας «Μπίνγκ—Τάνγκ Τιμούρ» Χασγίμ Ραχμάν ρίχτηκε στὴν ἀπομόνωση λίγο μετὰ ἀφοῦ εἶχε μιλήσει στοὺς ξένους ἀνταποκριτές καὶ πολλοὶ κρατούμενοι φοβοῦνται ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν ἀνταποκριτῶν θὰ τιμωρηθοῦν. «Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δάρθηκαν μετὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψη δημοσιογράφων τὸ 1971», εἶπε ἕνας κρατούμενος. «Ἤμουν κι' ἐγὼ μέσα σ' αὐτοὺς κι' αὐτὸ γιατὶ δούλευα γυμνὸς ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐπάνω καὶ προσπερνώντας με, κάποιος δημοσιογράφος, σχολίασε τὸ πόσο ἀδύνατος ἤμουν. Οἱ φρουροὶ θεώρησαν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα σκεπάσει τὰ κόκκαλά μου». Ἕνας ἄλλος κρατούμενος, ὁ μυθιστοριογράφος Πραμούντια Ἀνάντα Τούρ, δήλωσε ὀργισμένος στὸ «Νιούσγουικ»: «Τὸ μέρος αὐτὸ θάπρεπε νὰ καεῖ. Ἡ κυβέρνηση μοῦ ἔχει ἀποστερήσει τὰ βασικά μου δικαιώματα γιὰ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἡ πίκρα μου εἶναι τεράστια».

Μετὰ τὴν ἀποφυλάκιση τῶν 10 χιλιάδων κρατουμένων ἡ ἰνδονησιακὴ κυβέρνηση ἰσχυρίστηκε ὅτι δὲν μένουν τώρα πιὰ στὶς φυλακὲς παρὰ μόνο 20.000 πολιτικοὶ κρατούμενοι. Καὶ ὁ πρόεδρος Σουχάρτο, σύμφωνα μὲ δηλώσεις του, σκοπεύει νὰ τοὺς ἀποφυλακίσει μέσα στὰ δύο ἐπόμενα χρόνια, σὲ δύο φάσεις. Ἕνας κυβερνητικὸς ὅμως ἐπίσημος παραδέχτηκε ὅτι ἡ «κυβέρνηση δὲν ἔχει ἀκόμα καταλήξει σὲ κανένα συγκεκριμένο σχέδιο γιὰ τὸ ποιὰ θὰ εἶναι ἡ μοίρα τοῦ Μπουρού, καθὼς καὶ ἐκείνη τῶν σκληροπυρηνικῶν κομουνιστῶν». Καὶ ἡ «Ἄμνεστυ Ἰντερνάσιοναλ», ἡ γνωστὴ ὀργάνωση στὴν ὁποία ἀπονεμήθηκε τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν Εἰρήνη τὸ 1977, δήλωσε χαιρετίζοντας τὶς πρόσφατες ἀποφυλακίσεις, ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς ἐκτιμήσεις της, στὰ στρατόπεδα καὶ τὶς φυλακὲς τοῦ Σουχάρτο, παραμένουν ἀκόμα 100 περίπου χιλιάδες πολιτικοὶ κρατούμενοι.

«Ἐθνικισμὸς» ἐπικρατεῖ στὸ ποδόσφαιρο

ΠΑΡΙΣΙ. Ἑτοιμαστεῖτε γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Παγκοσμίου Κυπέλλου, ποὺ θὰ γίνουν τὴν προσεχῆ ἄνοιξη στὴν Ἀργεντινή, μὲ συμμετοχὴ τῶν καλύτερων ἐθνικῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τοῦ κόσμου! Γιατὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ σπουδαιότερο ἀθλητικὸ γεγονός, ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ τὸ παρακολουθήσουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν χωρῶν. Ἀλλὰ καὶ γιατὶ θὰ γίνει ἀφορμὴ μιᾶς νέας ἐκρήξεως ἐθνικισμοῦ καὶ πολιτικῆς, ποὺ θὰ πάρει διαστάσεις μεγαλύτερες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἀκριβῶς, γιατὶ καὶ οἱ κυβερνήσεις ἔχουν κινητοποιηθεῖ καὶ ἐπιδιώκουν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν σὲ ἐθνικὴ καὶ διεθνῆ κλίμακα, νίκες τῆς ὁμάδας του.

—Ἡ ἄνοιξη τοῦ 1978 θὰ σφραγιστεῖ μὲ τὸ ποδόσφαιρο, λένε οἱ ἀθλητικοὶ συντάκτες τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, θὰ εἶναι οὐσιαστικὰ μία διηπειρωτικὴ ἀναμέτρηση, ποὺ θὰ προκαλέσει, τὴν προσοχὴ ὅλων. Καὶ θὰ κατα δείξει ὅτι τὰ σπόρ καὶ κυρίως τὸ ποδόσφαιρο ἔγιναν πολιτικὸ καὶ διεθνὲς θέμα.

ΕΝΤΟΝΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Παρατηρεῖ σγετικά, ὁ συνεργάτης τῆς «Φιγκαρό» κ. Μπερνάρ Μπονιλωρί:

—Τὰ σπόρ ἔγιναν πραγματικὰ θέμα διεθνοῦς πολιτικῆς. Οἱ διεθνεῖς συναντήσεις, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθεῖ ἕνας ἐθνικισμὸς χωρὶς προηγούμενο. Τὰ ἑκατομμύρια θεατῶν σέ ὅλο τὸν κόσμο, χειροκροτοῦν τὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα τους ἢ τοὺς ἀθλητὲς τῆς πατρίδας τους καὶ νοιώθουν περηφάνεια γιὰ κάθε νίκη τους.

Τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἐντελῶς καινοῦριο. Ὅταν ἀτοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ Κύπελλο Ἐθνῶν, τὸ 1970, ἡ Ἐθνικὴ Ἰταλικὴ ὁμάδα ἡττήθηκε ἀπὸ τὴ Βραζιλιάνικη, οἱ Ἰταλοὶ ἔνοιωσαν ἐθνικὴ ταπείνωση!...

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ ἐθνικὲς ὁμάδες τῆς Γιουγκοσλαβίας, τῆς Πορτογαλίας, τῆς Ἑλλάδας πηγαίνουν σέ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες γιὰ νὰ παίξουν, οἱ ὁμοεθνεῖς ἐργάτες, ποὺ δουλεύουν ἐκεῖ κινητοποιοῦνται.

Εἶναι σὰν νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν πατρίδα τους. Δέν ὑπάρχουν μεγαλύτερες συγκινήσεις ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῶν ἐθνικῶν ἐμβλημάτων ἢ ἀπὸ μιὰ νίκη τῶν ἀθλητῶν στὰ γήπεδα καὶ στὰ στάδια.

—Εἶναι ἀναμφισβήτητο, συνεχίζει στὴ γαλλικὴ ἐφημερίδα, ὁ κ. Μπερνάρ Μπονιλωρί, ὅτι οἱ ἀθλητικὲς συναντήσεις ἀποτελοῦν ἔναυσμα γιὰ τὸν ἐθνικισμὸ σέ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς. Διαπιστώθηκε αὐτὸ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Μονάχου, ὕστερα στὸ Μόντρεαλ τὸ 1976 καὶ μάλιστα φέτος μὲ τὶς ἐμφανίσεις τῶν ἐθνικῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων στὴν Ἀργεντινή, εἶναι βέβαιο, ὅτι θὰ πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις ὁ ἀθλητικὸς ἐθνικισμός.

ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Ἀθλητές, ὅπως ὁ Ἀλμπέρτο Χουαντορένα, ὁ Μπρούς Τζέννερ, ὁ Μάρκ Σπίτζ, ἡ Σίρλεϋ Μπαμπασώφ, ἡ Κορνέλια Ἔντερ, τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, ἔχουν γίνει ἐθνικὰ σύμβολα. Οἱ ἡγέτες τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας περηφανεύονται ὅτι εἶναι νίκες τοῦ σοσιαλιστικοῦ ἀνθρώπου, Ὑπάρχει στὴ χώρα αὐτὴ μιὰ γενικὴ ἀθλητικὴ κινητοποίηση. Καὶ τὸ ἴδιο αὐτὸ φαινόμενο παρατηρεῖται σὲ ὅλες τὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες.

Ἡ ἀθλητικὴ ὑπεροχὴ εἶναι μιὰ ἐπιδίωξη τῶν σοσιαλιστικῶν κυβερνήσεων, ἀλλὰ καὶ κάθε κυβερνήσεως στὸν κόσμο. Εἶναι μιὰ ἐθνικὴ ἐπιτυχία καὶ ἀναγνώριση. Καὶ ἀκριβῶς, γιατὶ τὸ ποδόσφαιρο εἶναι τὸ πιὸ δημοφιλὲς σπὸρ καὶ εἶναι δυνατὸν μὲ τὴν τηλεόραση νὰ τὸ παρακολουθήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, πρέπει νὰ ἀναμένεται ὅτι ὁ ἐθνικισμὸς τὴν προσεχὴ ἄνοιξη ποὺ θὰ γίνουν οἱ ἀγῶνες, θὰ πάρει νέα ἔξαρση. Χωρὶς ἀμφιβολία τὸ ἐνδιαφέρον στὴ διεθνῆ κοινὴ γνώμη εἶναι μεγάλο. Οἱ ἀγῶνες θὰ καταδείξουν ὅτι ἡ πολιτικὴ παίζει σπουδαῖο ρόλο μέσα στὰ γήπεδα καὶ στὰ στάδια.

Συνεχὴς ἔλεγχος ποσίμου ὕδατος στὴ Δ. Γερμανία

ΟΛΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ

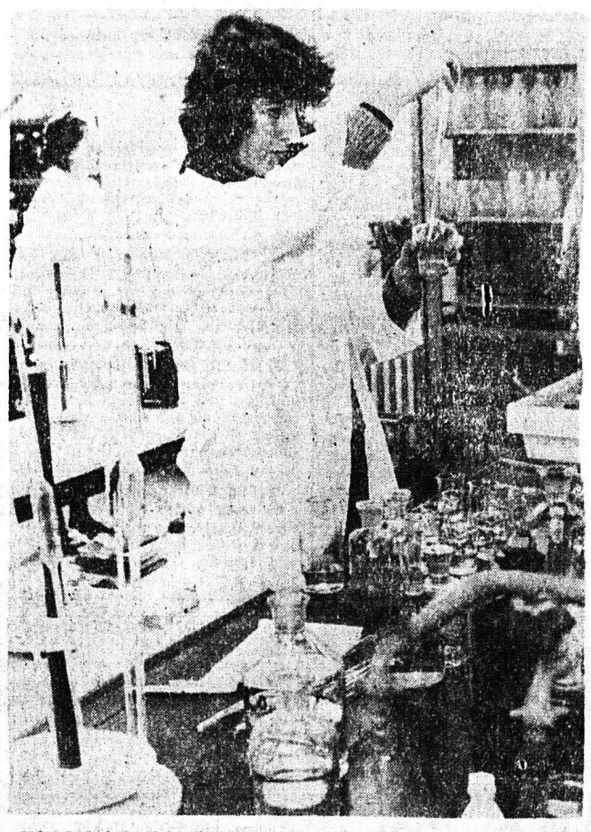

ΚΟΛΩΝΙΑ. Στὶς βιομηχανικὲς χῶρες γίνεται τὸ πόσιμο νερὸ ὅσο πάει καὶ πιὸ πολύτιμο, εἶναι δυνατὸν δὲ νὰ αὐξηθεῖ ἡ τιμὴ γιὰ τὴν διατήρηση τῆς καθαρότητας καὶ γιὰ τὴν προπαρασκευὴ αὐτοῦ. Ἂς πάρουμε π.χ. τὸν Ρῆνο ποὺ χορηγεῖ τὸ ζωτικὸ αὐτὸ ὑγρὸ στοιχεῖο γιὰ εἴκοσι ἑκατομμύρια ἀνθρώπους στὴν Δυτικὴ Γερμανία: Τὰ νερὰ τοῦ Ρήνου εἶναι «φορτωμένα» μὲ τόσα πολλὰ ἄλατα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γεμίζουν μ' αὐτὰ καθημερινῶς, χίλια φορτηγὰ βαγόνια. Καθαρίζονται σὲ ἐγκαταστάσεις διϋλίσεως ποὺ εἶναι κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἢ γίνονται τουλάχιστον ἀκίνδυνα, προτοῦ διοχετευθεῖ τὸ νερὸ στὴν κατανάλωση. Οἱ συνεργάτες στὰ ἔργα ὑδρεύσεως παίρνουν δείγματα ἀπὸ τὰ ποτάμια ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο συνεχῶς καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ δίκτυο διανομῆς σὲ ὁρισμένες θέσεις. Ἡ δειγματοληψία αὐτὴ τοῦ νεροῦ ἐλέγχεται ὡς πρὸς τὶς χημικὲς καὶ βιολογικὲς τιμές, ὅπως π.χ. στὰ ἔργα ὑδρεύσεως στὴν Κολωνία (στὴν φωτογραφία). Στὸν ἔλεγχο ποὺ γίνεται, δίνεται ἰδιαίτερη σημασία στὸ νὰ μὴν περιέχει τὸ νερὸ βλαβερὲς καὶ δηλητηριώδεις οὐσίες ἀλλὰ ἀρκετὲς χλωριοῦχες οὐσίες ποὺ χωρὶς αὐτὲς θὰ ἦταν βλαβερὸ γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Στὸ Λίβερπουλ θὰ στηθῆ ἄγαλμα τῶν «Μπήτλς»

ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ. Ἄγαλμα τῶν «Μπήτλς» θὰ στηθεῖ στὸ Λίβερπουλ, τὴν πόλη ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν τὴν καρριέρα τους τὰ «τέσσερα σκαθάρια» γιὰ νὰ κατακτήσουν μὲ τὴ μουσική τους ὁλόκληρο τὸν κόσμο!

Οἱ «Μπήτλς», λοιπόν, θὰ «γίνουν ἄγαλμα», ἐνῶ βρίσκονται ἀκόμα στὴ ζωή. Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐπιφυλάσσεται συνήθως μόνο σὲ ἀρχηγοὺς κρατῶν.

Σήμερα, τόσα χρόνια ἀπὸ τὴ διάλυση τοῦ μουσικοῦ συγκροτήματος ποὺ ἔφερε ἐπανάσταση στὴ μουσική, ὁ θρύλος τῶν «Μπήτλς» ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἀνέπαφος. Ὁ Γάλλος τραγουδιστὴς Λουΐ Σεντὶ δήλωσε πρὶν λίγο καιρὸ ὅτι «τὸ νὰ ἀνακαλύψει κανεὶς τοὺς «Μπήτλς» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ μυηθεῖ σὲ μιὰ θρησκεία». Γιὰ τοὺς «Μπήτλς», μίλησε καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Λεπρένς— Ρενγκέκ σ' ἕνα λόγο του στὴν Γαλλικὴ Ἀκαδημία.

Οἱ «Μπήτλς» καθιερώθηκαν σὲ μιὰ συναυλία ποὺ ἔδωσαν γιὰ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ἡ μητέρα τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ, κτυποῦσε τὸ πόδι της μὲ τὸν ρυθμὸ τῆς κιθάρας καὶ ἡ πριγκίπισσα Μαργαρίτα συνόδευε τὰ τραγούδια τους μὲ παλαμάκια.

Ὅταν, τὸ 1966, οἱ «Μπήτλς» ἀνακοίνωσαν ὅτι διαλύονται, οἱ φανατικοὶ ὀπαδοί τους δὲν πίστευαν στ' αὐτιά τους. Καὶ ὅμως ἡ διάλυσή τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μουσικοῦ συγκροτήματος εἶχε ἀναγγελθεῖ ἀπὸ μέντιουμ, τόσο στὴν Εὐρώπη, ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Ὁ Πὼλ Μάκ Κάρτνεϋ, δήλωσε γιὰ τὴ διάλυση τῶν «Μπήτλς»: «Καὶ οἱ τέσσερις, ἐγώ, ὁ Τζὼν Χάρρισον, ὁ Τζὼν Λέννον καὶ ὁ Ρίνγκο Στὰρ εἴμαστε παντρεμένοι. Οἱ δύο ἔχουν ἀποκτήσει κιόλας παιδιά. Ἔχουμε γίνει ἑκατομμυριοῦχοι καὶ θέλουμε νὰ ἀπολαύσουμε τὸ χρῆμα μας».

Ἀπὸ τὶς 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1961, μέχρι τὶς 15 Ἀπριλίου, τοῦ 1965, ὅταν ὁ γαλλικὸς Τύπος γιόρταζε τὰ τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὴ «γέννηση» τῶν «Μπήτλς», τὸ συγκρότημα εἶχε πουλήσει 114.758.249 δίσκους!

Ἀλλά, ἡ μουσικὴ δὲν ἦταν τὸ μόνο εἰσόδημα τῶν «Μπήτλς» ποὺ ἀπέδειξαν ὅτι διέθεταν καὶ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. Στὴν ἀγορὰ ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους παπούτσια «ἀλὰ Μπήτλς», περοῦκες μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὸ μάκρος τῶν μαλλιῶν τῶν τεσσάρων σκαθαριῶν, μπλουζὸν, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσαν στὶς συναυλίες τους. Καὶ οἱ «Μπήτλς» ἀντὶ νὰ περιοριστοῦν σ' ἕνα ποσοστὸ τῶν κερδῶν ἀπὸ τὰ προϊόντα ποὺ κυκλοφοροῦσαν μὲ τὸ ὄνομά τους, ἀποφάσισαν νὰ ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι ὅλη αὐτὴ τὴν κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρηση. Ἄνοιξαν μερικὰ μαγαζιὰ ποὺ πουλοῦσαν, διάφορα εἴδη στὴν Κάρναμπυ Στρήτ τοῦ Λονδίνου, ποὺ ἀπὸ τότε ἔγινε διάσημη σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ ἀγόρασαν ἀρκετὰ ἀκίνητα στὸ ἴδιο ἐκεῖνο στενὸ λονδρέζικο δρομάκι, ἀνεβάζοντας τὶς τιμές στὰ ὕψη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μουσική, ἐπιδόθηκαν μὲ ἐπιτυχία καὶ στὸν κινηματογράφο καὶ μετὰ τὴ διάλυση τοῦ συγκροτήματος τους, καθένας ἀκολούθησε δική του καρριέρα στὸ τραγούδι. Κανείς, ὅμως, μόνος του δὲν γνώρισε τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε τὸ συγκρότημά τους.

Σήμερα, ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν φανατικοὶ ὀπαδοὶ τῶν «Μπήτλς» ποὺ ζοῦν μὲ τὸ ὄνειρο νὰ ξανοδοῦν τὸν Πὼλ, τὸν Τζὼν, τὸν Τζώρτ καὶ τὸν Ρίνγκο νὰ τραγουδοῦν καὶ πάλι μαζί. Οἱ ἴδιοι, ὅμως, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, δὲν φαίνεται νὰ ἀντιμετωπίζουν ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο.

ΚΑΤΣΑΙΤΗΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΟΛΟΜΑΛΛΑ 3 Δ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΓΡΑΒΑΤΕΣ, ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΣΑΚΚΑΚΙΑ
ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ ΣΠΟΡ
ΚΟΤΛΕ ΤΖΙΝ ΜΠΟΥΦΑΝ — ΤΡΕΪΝ ΣΚΟΤ
Σὲ καταπληκτικὲς τιμὲς ὅλα τὰ εἴδη
ΜΑΙΖΩΝΟΣ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ
(Ἔναντι Δημαρχίας) — ΠΑΤΡΑΙ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 7,
ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΕΞΠΡΕΣ
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ΕΛΛΑΣ, ΑΘΗΝΑΙ
ΓΙΑ ΕΥΡΩΠΗ—ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗ — ΡΩΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ — ΝΑΥΤΙΚΑ—ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:
ΤΗΛΕΦ. 271 205 & 222-629
ΓΕΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΑΧΑΪΑ TRAVEL»
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΡΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΖΑΚ ΣΙΡΑΚ ὁ δήμαρχος ποὺ ἀγαπάει τοὺς καλλιτέχνες

Συντηρητικὸς ἀλλὰ καὶ μεταρρυθμιστής

Ὑπὸ ΑΝΝΙΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐνῶ πανάρχαια οἱ καλλιτέχνες ἀποτελοῦσαν ξεχωριστὴ «κάστα» ὀργανικῶς δεμένη στὴν κοινωνικὴ χρησιμότητα καὶ μάλιστα ἔχοντας τὴν αἴγλη τοῦ Μάγου τῆς Φυλῆς, τὸ ἀνάλογο κῦρος καὶ σεβασμό, σήμερα ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ποὺ τὶς περιβάλλουμε μὲ τὸ δέος τοῦ «ἱεροῦ τέρατος» οἱ καλλιτέχνες αἰσθάνονται ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὴν Κοινωνία «περιθωριακοὶ» οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ «κομπλεξικοί» (λόγω χρονίας ἀπομονώσεως καὶ φτώχειας). Ἕνα κῦμα δυσπιστίας ὅσο καὶ ἀδιαφορίας τυλίγει τὴν ὕπαρξη τοῦ καλλιτέχνου ὡς ἄτομο τὸ ὁποῖον πρωτίστως ἔχει ἀνάγκην νὰ φροντίση διὰ τὴν «βιωτικὴν μέριμναν» ὥστε ἐν συνεχείᾳ νὰ δημιουργήσει καὶ νὰ προσφέρει εἰς τὸ σύνολον τὸν «ὀθολόν του τῆς καθάρσεως».

Καὶ παρατηρεῖται τὸ εὐτράπελον ὅσο καὶ ἀθέμιτον νὰ ζωντανεύει ὁ καλλιτέχνης ψυχία εἰς τὸ Δημόσιον εἴτε ὑπὸ τύπου ἐπιδόματος ἀσθενείας εἴτε ὡς προώρου συντάξεως καὶ λοιπῶν τεχνασμάτων τὰ ὁποῖα μόνον «αἴσθημα ἐνοχῆς» καταφέρνουν νὰ καλλιεργήσουν εἰς τὸ ἄτομον πού, τέλος πάντων, εἶναι τὸ πρῶτον προσφέρον εἰς τὰ κοινά!..... Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ στὸ Παρίσι ὅπως καὶ παντοῦ μόνον ποὺ ἐδῶ ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἡ πικρία εἶναι σὲ μεγαλύτερη κλίμακα.

Μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς πρακτικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων κ. Ζὰκ Σιρὰκ ἀπεφάσισε ὅπως τὸ κακὸ χτυπηθῆ στὴν ρίζα καὶ ἀντὶ νὰ βρῆ «ἡμίμετρα γραφειοκρατικοῦ πασπαλίσματος» ξεκαθάρισε πρωταρχικὰ τὴν θέση ποὺ ὀφείλει νὰ λάβη ὁ καλλιτέχνης στὴν κοινωνία: «ὀργανικῆς» ὅπως τὴν χαρακτηρίζει κι' ὄχι τὴν γνωστὴ «μαρξινὰλ» (περιθωριακή).

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κ. Σιρὰκ ἀποδυόμενος εἰς προεκλογικὸν ἀγῶνα (ὅπως ἀρέσκονται διάφορες παρατάξεις νὰ τοῦ καταλογίζουν) θέλει νὰ παραστήσει τὸν ἐγχώριο Μαικῆνα ὁ ὁποῖος θ' ἀναδείξη εἰς ταλέντα ὅποιους ἤθελαν νὰ «ποζάρουν στὴ φωτογραφία μὲ μιὰ πέννα ἢ ἕνα χρωστῆρα».

Προκειμένου ἐξάλλου, νὰ καινοτομίση δὲν διάλεξε τὴν ἀγαπητὴ λύση ὅλων σχεδὸν τῶν νέων Γαλλικῶν κυβερνήσεων οἱ ὁποῖες «κτίζουν ἐκ τοῦ μηδενὸς»! Ἀπεφάσισεν ἁπλούστατα τὴν ἀναθεώρηση καὶ ἀξιολόγηση τοῦ καλλιτεχνικοῦ φορέως νὰ τὴν βασίση ἐπὶ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων «ἀναζωογονώντας» μᾶλλον παρὰ ἀνανεώνοντας. Ἀντὶ ν' ἀνανεώση, νὰ κατασκευάσει μεγαλοφυεῖς καὶ νὰ κλονίσει ὅ,τι ὑπάρχει προτίμησε νὰ ἐμποδίσει τὴν πτώση τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἱδρυμάτων τῶν ὁποίων ἤδη γνωρίζομεν τὴν ἀξίαν.

Ἐὰν ἕνας τέτοιος τρόπος συμπεριφορᾶς δίδει τὴν ἐντύπωση τοῦ συντηρητικοῦ, προσωπικῶς τουλάχιστον, πιστεύω ὅτι ἀκριβῶς ὁ «συντηρητισμὸς» εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ περισώσει ὅση ἀξιοπρέπεια περιμένει κανεὶς ἀπὸ μία παραδοσιακὴ Γαλλικὴ κουλτοῦρα καὶ μία πόλη σὰν τὸ Παρίσι καὶ ὅτι οἱ νεωτερισμοὶ θὰ πρέπει νὰ εὐδοκιμοῦν πάντοτε βεβαίως στὸ θερμὸ κλῖμα τῆς κατανοήσεως, ἀλλὰ μὲ ἕνα δῆμα «ὑγιεινὰ σημειωτόν».

Μὲ σκοπ